

1. Sanningens absoluta karaktär
2. Frälsningsvägens exklusiva karaktär
3. Guds rikes himmelska karaktär

Stötestenar

Kristendomen har två sidor: en som starkt attraherar, är livsomvandlande och ger glädje och hopp, och en som stöter bort, förhårdar och väcker avsky och hat. Den är som molnstoden som ställde sig mellan Israels barn och de förföljande egyptierna vid uttåget ur Egypten: mot fienderna visade den sig som ett hotfullt, mörkt moln, men för Guds folk var den en ljuspelare som lyste upp natten (2 Mos. 14:19 ff.). Hur man uppfattar kristendomen beror på vilken sida man ser den ifrån – från trons eller otrons.

Jesus har kommit till upprättelse eller fall. Han liknas i Bibeln vid en sten: antingen är han hörnstenen som håller ihop hela byggnaden, eller så är han en besvärande stötesten som är i vägen. Den som stöter sig på den blir irriterad och arg. Förgrymmad vill han sparka bort den.

I tre av evangelierna omnämns Jesus som uppfyllelsen av profetian i Ps. 118 om hörnstenen som byggnadsarbetarna förkastade (Matt. 21:42 ff., Mark. 12:1 ff., Luk. 20:9 ff.). Petrus tar upp samma tema i ett av sina brev där han kallar Jesus för ”den levande stenen” och också citerar Jesaja: ”Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten. Den som tror på honom skall aldrig komma på fall” (1 Petr. 2:4 ff.).

Hörnstenen var den sten som placerades i hörnet och höll ihop två väggar, men hörnsten kallades också slutstenen som höll ihop portalvalvet. I bägge fallen var den av avgörande betydelse för byggnadens styrka och sammanhållning. Utan den rasade allt samman.

Jesus blir en stötesten eller en klippa till fall och förargelse när han förkastas. När Paulus talar om denna anstöt i Rom. 9:33 använder han det grekiska ordet *skándalon* varav vårt skandal kommer. De som snubblar på stötestenen ser kristendomen som något skandalöst.

Men vart har egentligen kristendomens *skándalon* tagit vägen i dag?

Många företrädare för kristen tro tycks riktigt tävla om att ta bort allt som är anstötligt i Bibeln för dagens människor. När vi lyssnar till den genomsnittliga kristna förkunnelsen får vi höra många vackra ord om kärlek och medmänsklig omsorg, fred och rättvisa. Men sällan innehåller förkunnelsen något av det som är unikt för kristendomen. Mycket av det som framförs skulle med lätt omskrivning kunna sägas inom ramen för de flesta religioner, folkrörelser eller politiska partier. Vi skall inte förundra oss över att en och annan frågar sig: Vad skall vi egentligen ha kyrkorna till? Andra organ eller grupper i samhället skulle ju kunna sköta denna verksamhet lika bra eller kanske bättre.

I samma takt som stötestenarna tas bort, berövas också kristendomen sin kraft. Hur underligt det än låter så ligger kristendomens kraft i just det som stöter bort: ”Talet om korset är nämligen dårskap för dem som går förlorade. Men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft” (1 Kor. 1:18). När man anstränger sig att ta bort det som är anstötligt, är det i själva verket hörnstenen Kristus man angriper och försöker omforma till något annat. Finns det ingen stötesten, så finns det heller ingen hörnsten.

Den största frestelsen och faran för kyrkan i alla tider har varit anpassning till världen och dess tänkesätt. I dag har läget blivit mycket allvarligt. Sekulariseringen eller förvärldsligandet har trängt så djupt in i många kyrkor att man börjar fråga sig om de överhuvud taget företräder kristendom i egentlig mening.

Det behövs ett verkligt uppvaknande. Vi måste vända tillbaka till Kristus och hans ord, till hörnstenen och

stöttestenen.

Vad är det då som är det mest stötande i den kristna tron sådan den är framställd i de apostoliska skrifterna? Vi sammanfattar svaret under tre huvudrubriker.

[^]

1. Sanningens absoluta karaktär

En stående tema i snart sagt varje predikan tycks vara ett avståndstagande av varje form av ”fundamentalism”, ”dogmatism” eller ”bokstavstolkning”, kort sagt av alla uttryck för absoluta sanningar som norm och ledstjärna. Sådana saker representerar tydligen det verkligt onda som många förkunnare i dag ser som en huvuduppgift att bekämpa. De bibeltrogna beskrivs som hårda, högmodiga och kärlekslösa bokstavsträlar – i grunden andligt förkrympta, osjälvständiga och rädda människor som tar skydd bakom dogmernas tjocka murar. Släktskapen med ett antal otäcka ”ismer” som nazism, rasism, fariseism, sekterism antyds också.

Bibeltro i gammal klassisk mening tycks i dag vara något av en huvudsynd, en slags arvsynd från forna tider som man till varje pris måste utrota. Den stora rädslan för den är ganska egendomlig med tanke på att de bibeltroende är en försvinnande liten skara i dagens Sverige. Vi ser t.ex. att ingen blir antagen som präst i Svenska kyrkan, om han inte är beredd att samverka med företrädare för liberal och bibelkritik syn, där ett accepterande av kvinnliga präster är minimikrav.

Ändå är och förblir kristendomens grundval detta att himmelens och jordens skapare har talat till oss människor, och att detta tal satts på pränt i Bibeln. Gud har låtit sin vilja och sina tankar klädas i bokstäver och ord, som bildar meningar som kan förstås av människor. Han har talat genom profeter, evangelister och apostlar, som han, för att bevara och förmedla den oförfalskade sanningen, utrustat med sin Andes särskilda vägledning och hjälp (2 Tim. 3:16, Joh. 15:26, 16:13). Bibeln är, som det så fint står i vår lutherska bekännelse, ”den helige Andes ord” (SKB s. 94).

Bibeln är boken om Guds väldiga gärningar i världshistorien. Bland dessa är Guds Sons människoblivande, hans liv, död och uppståndelse den stora höjdpunkten. I Jesus Kristus finns allt vad Gud har att säga oss människor. I honom finns försoningen och det eviga livets hemlighet. Han är den absoluta sanningen. Därför säger Jesus:

Om ni förblir i mitt ord, så är ni verkligen mina lärjungar, och ni kommer då att förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria. (Joh. 8:31)

Guds ord, sanningen och friheten – dessa tre hör samman i ett led där det ena ger det andra.

Ofta får en sak klarare profil genom att ställas bredvid sin motsats. Motsatsen till Guds ord är människotankar och människoord. Sanningens motsats är lögnen som kommer från djävulen som är ”fader till all lögn” (Joh. 8:44). Frihetens motpol är slaveri.

Vi människor är alltid mer benägna att tro på oss själva eller det som kommer från människor än på Guds ord. Så har det varit ända från syndafallet, då vi smittades svårt av djävulens lögn att frihet var frihet från Gud och hans ord. Men denna frihet visade sig leda till slaveri under djävulen och till ett liv där lögn och bedrägeri blev en outrotlig ingrediens i den mänskliga samvaron.

Trots detta och allt annat ont som kommit i syndens spår så älskar vi blint vår s.k. frihet. Gud finns visserligen med i bilden på olika sätt – människan är ju i grunden obotligt religiös – men alla absoluta sanningar om Gud värjer vi oss för. Då hotas nämligen vår frihet och vårt stolta oberoende. Vi tycker att vi förnekar oss själva, tappar greppet om våra liv och tillvaron, om vi utelämnar oss åt orubbliga, gudomliga sanningar.

Det är därför en stor stötesten för den naturliga människan, när Jesus träder fram med anspråk på att komma med sanningen, den stora, absoluta och eviga sanningen, som inte får ifrågasättas, beskäras eller kompletteras av

människor. Det är något oerhört när han säger: ”Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall inte förgås” (Matt. 24:35).

Invändningarna låter inte vänta på sig: Så säger ju de flesta religioner, och så har religiösa fanatiker alltid sagt. Vad finns det för bevis att just kristendomen skulle ha den slutgiltiga sanningen?

Vid närmare undersökning visar det sig, tvärt emot vad man vanligen föreställer sig, att kristendomen faktiskt är ganska ensam om dessa anspråk på sanningen. De allra flesta av världens religioner har dörren mer eller mindre på glänt för möjligheten att sanningen också kan finnas på andra håll eller att den kan kompletteras och revideras. Den osäkerhet som finns i botten illustreras väl av Paulus iakttagelse, när han besökte Areopagen i Athen. Bland de många gudarnas altare fann han också ett på vilket det stod: Åt en okänd Gud (Apg. 17:23). De mycket religiösa athenarna var inte riktigt säkra på sanningen och ville gardera sig.

Men någon sådan osäkerhet finns inte i den bibliska kristendomen. Den är till sitt väsen den utan jämförelse mest intoleranta religionen i världen. Det är inte svårt att se att Bibeln, såväl Gamla som Nya testamentet, har så höga anspråk på att framföra sanningen, att alla avvikelser från den ses som lögn och bedrägeri, ja, som en revolt mot Gud själv. Första bönen i Fader vår, om att hålla Guds namn heligt, är en bön där en kristen ber om nåd att besinna just detta.

Beviset för Bibelns och kristendomens sanning är ytterst Jesus Kristus som sann Gud. Han har här på jorden betygat sin gudom och sina ord genom många underverk och inte minst genom sin övertygande uppståndelse från de döda. Men – och det är det märkliga – hur många bevis som än läggs fram, så är människan likväl inte benägen att acceptera dem. Vi skall inte ett ögonblick tro att alla de angrepp som gjorts och görs på Bibeln ord som inspirerade av Guds Ande skulle upphöra om Gud hade talat till oss människor på något annat sätt. Vilket sätt Gud än hade valt,

så hade likväl människan inte trott på vad han sagt. Å andra sidan, om en *människa* kommer med de mest fantastiska eller förskräckliga påståenden, så finns det alltid de som är benägna att tro dem vare sig de är bevisade eller inte. Det spelar ingen roll hur befängda idéer en människotillverkad religion har, den får sina anhängare ändå. Detta är en av syndens många kusliga följder: den enorma övertron på vad människor framför och benägenheten att låta sig bedras av lögner och fantasier.

Det är inte så att intellektuell bevisföring för Bibelns sanning inte kan ges. Den är fullt möjlig och kan göra god nytta i många diskussioner. Men vi måste alltid komma ihåg, att till verklig tro på Bibeln och Jesus Kristus för den inte. Den tron förmår människan inte i egen kraft. Den sanna, levande och frälsande tron på Guds Ord kan bara Guds Ande ge. Det är bara han som kan göra så att stöttestenen blir en grundsten, en klippa som man med förtröstan, visshet och glädje bygger sitt liv på.

Vilken stöttesten är inte det kristna sanningsbegreppet för människan! Det ger ju till sist inget annat alternativ än att kasta sig ned för Gud och hans ord och tåga och lyssna. När Jesus stod bunden inför Pilatus och talade om sanningen, sade han ”Var och en som är av sanningen, han hör min röst” (Joh. 18:37). Pilatus reagerade omedelbart. Han kände av stöttestenen och värjde sig med den skeptiska frågan: ”Vad är sanning?” Tänk om Pilatus och hans många efterföljare ända in i vår tid istället hade frågat Jesus: ”Vad är sanningen?” Men man utgår från att den bestämda och slutgiltiga sanningen inte kan finnas annat än i förryckta och förblindade sinnen.

När många inom de kristna leden i dag på ett förfärande sätt tar avstånd från eller bortförklarar det ena efter det andra i Guds ord, så är det för att de upplever denna den kristna kyrkans gamla grund som en allt svårare stöttesten.

Vi kan ta diskussionerna kring arbetet med en ny trosbekännelse för Svenska kyrkan som exempel. De gamla trosbekännelserna med dess ”föråldrade världsbild” är alltför stötande för den moderna människan, anses det.

Det dogmatiska inslaget skall tonas ner. Bekännelsen skall istället formuleras så att kyrkobesökarna t.ex. inte skall behöva bekänna att Jesus är avlad av den Helige Ande eller att Jesus är Gud i verklig mening. Därigenom kan också fritänkare, agnostiker och ”sökare” delta i trosbekännelsen och känna sig hemma i kyrkan. Men blir de därigenom kristna? Ingalunda. När stötestenen tas bort, tas också grundstenen Jesus bort.

En undersökning visar att Sverige är det mest sekulariserade landet i Europa. Det tragiska är att det är kyrkorna själva som har berett vägen dit genom att svika sin kallelse att förbli vid Kristi ord och tåla dess anstöt. Skall utvecklingen kunna vändas finns det bara en väg: Tillbaka till Bibeln som den absoluta sanningens ord.

[^]

2. Frälsningsvägens exklusiva karaktär

Om den kristna bibelsynen är en stor stötesten, så är Bibelns huvudbudskap om Guds väg för människans frälsning en ändå större. Aposteln Paulus beskriver det kort på följande sätt:

Ty av nåd är ni frälsta, genom tro, och det inte av er själva. Guds gåva är det – inte genom gärningar, för att ingen skall förhäva sig. (Ef. 2:8-9)

Detta säger aposteln till hedningar som blivit kristna. Han påminner dem om hur det gick till: det var ett verk av Guds nåd.

Vad är då denna nåd? Den frälsande nåden i Bibeln är alltid förknippad med Kristus, hans död för våra synder och hans segerrika uppståndelse till syndernas förlåtelse för alla. Nåden är Guds oväntade svar på allt det som synden ställt till med. Den är hans väg att återuppta den fallna människan i den goda gemenskap med honom som hon är skapad till. Genom mötet med Guds nåd som förlåter alla synder blir en syndare rättfärdiggjord, dvs. han får tillgodoräkna sig Kristi rättfärdighet och blir på det sättet helt och hållet rättfärdig och god i Guds ögon. Nåd är kort och gott Guds godhet och kärlek mot oss i Kristus.

Av nåd är vi frälsta! Det låter härligt. Men det är inte så härligt, utan istället en besvärande stöttesten för människan. Och det är den där preciseringen – ”och det inte av er själva” – som är så svår för oss att svälja. Ty den säger rent ut att vi inte duger till någonting när det gäller att få gemenskap med Gud och bli frälsta. Så förgiftade och skadade är vi av synden. I Bibelns ställs den frälsande nåden i knivskarp motsättning till allt vad gärningar och prestationer heter: ”Men är det av nåd, så är det inte längre genom gärningar, annars vore nåden icke längre nåd” (Rom. 11:6).

Guds frälsningsväg är således exklusiv i allra högsta grad. Den utesluter att vi har något eget som är av den moraliska kvaliteten att det skulle kunna beveka Gud att förlåta och frälsa. Nåden är utverkad av Kristus ensam. Den flödar från hans kors och tomma grav och kanaliseras till oss människor genom Ordet och sakramenten, dvs. de av Kristus instiftade nådemedlen.

Det är bara mot denna bakgrund som man också kan förstå vad tro är. Vi blir frälsta ”genom tro”, genom att ta emot den av Gud framräckta gåvan. Överallt i Bibeln ställs trons väg i motsats till de goda gärningarnas väg. Tron själv kan därför inte vara en förtjänstfull gärning eller en duktighet som man köper sig frälsning med. Det står: ”Vad blir det då av alla berömliga gärningar? De är utestängda. Enligt vilken lag? Gärningarnas? Nej, men enligt den lag som gäller för tron” (Rom. 3:27). Den sanna tron kan aldrig vara självförtroende. Dess väsen är istället att gripa om Kristus och hans löften. Det är den lag som gäller för tron.

För oss människor är denna nåd som Guds Ord förkunnar och erbjuder oss att tro något mycket kränkande och stötande. Den strider mot vår uppfattning om oss själva: så onda, förstörda och förtappade är vi väl ändå inte att Gud själv måste bli människa och helt utan vår medverkan lida och utföra det som vi borde göra! Frälsning på sådana villkor vill vi inte veta av.

Nåden strider också mot vår rättskänsla: den som har begått brott, skall själv i vart fall bidra med något för att

gottgöra sitt brott. Den kristna människosynen är alltför svart och pessimistisk, anser världens människor. Gud kan väl ändå inte vara sådan att han ur frälsningssynpunkt inte tar någon hänsyn till om man har levt uppenbart kriminellt eller hederligt och skötsamt!

Kort sagt: nåden strider mot allt mänskligt förnuft och alla mänskliga värderingar.

Därför är korsets och uppståndelsens nåd en så stor stötsten. Den hälsas inte av spontana glädjerop, utan möts av motstånd. Det är som aposteln säger: ”Människan, sådan hon är av naturen, tar inte emot det som har att göra med Guds Ande” (1 Kor. 2:14). Så beskriver Bibeln utgångsläget. Evangeliet har ingen naturlig anknytning i oss människor. När vi kommer i kontakt med det, reagerar hela vår varelse emot det. Ty förnuftet kan inget annat än att tänka i banor som handlar om gärningar, prestationer, förtjänster och belöningar. Detta är den djupaste anledningen till världens fiendskap mot Kristi kors och till dem som bekänner sig till det. Och den fiendskapen är inte ny för vår tid. Den har alltid funnits och kommer alltid att finnas så länge jorden står.

Det som gör stötstenen så hård är också att den kristna frälsningsvägen i Bibeln alltid framställs som den *enda* vägen. Jesus säger: ”Ingen kommer till Fadern utom genom mig” (Joh. 14:6). Därmed utdöms alla andra religioner.

Själva evangeliet om frälsning av nåd utan gärningar skapar en oförsonlig motsatsställning mellan biblisk kristendomen och alla andra religioner på jorden. Alla andra religioner handlar nämligen ytterst om människans förmåga att nalkas Gud på gärningarnas väg. Det finns i religionernas värld många variationer, men alla spelar de på samma tema – alla utom kristendomen.

Den näst största världsreligionen, Islam, har hämtat mycket från kristendomen. Muhammed aktade Jesus högt som en stor profet. Men Jesu anspråk på att vara Guds Son och försoningens hemlighet som nådens grund kunde han inte under några omständigheter acceptera. När han såg

stöttestenen väjde han åt sidan, och så utvecklades på 600-talet ytterligare en utpräglad lag- och gärningsreligion som ännu i dag har mycket stor framgång.

Men även inom kristenheten har nådens exklusiva frälsningsväg inte fått stå oemotsagd. Lag- och gärningsreligionen har hela tiden i olika skepnader velat nästla sig in i den kristna kyrkan. Ja, vissa tider har det sett ut som om evangeliet helt och hållet har gått under. Så var det på Luthers tid. Men genom att studera Bibeln återupptäckte han ”Kristus allena”, ”nåden allena” och ”tron allena” och tog upp kampen mot den romerska kyrkan där evangeliet grovt förvanskats till prestationsnåd.

Även i vår tid och i vårt land ser det bibliska evangeliet ut att till stor del ha gått under. Varför? Därför att man har velat röja stöttestenen ur vägen. Kyrkorna blir allt skickligare i vad aposteln kallar ”världens vishet” (1 Kor. 1:20 ff.). Förkunnelsen handlar mest om sådant som de flesta inte har något som helst att invända emot: solidaritet, omsorg om de svaga, fred i världen osv.

Men hur ofta får vi höra om det som går stick i stäv med världens visdom? När får människorna i dag höra den skakande sanningen om sig själva: att de inte alls är goda innerst inne, utan onda och ogudaktiga och att de fördenskull står under Guds dom? Och när får sådana avslöjade och dödsdömda människor, som inte kan rädda sig själva, höra det heliga och rena evangeliet om Kristus som burit världens synder för att de uteslutande genom tron på honom skall få frälsningens stora gåva?

Att det som är en så stor stöttesten för människan förvandlas till en dyrbar och livgivande grundsten för henne är just omvändelsens under – något som bara Guds Ande kan åstadkomma genom Ordet och dess predikan. Det handlar alltså inte om att laga hål här och där, att reparera vissa brister, utan om något radikalt nytt. Det gamla livet kan inte utvecklas till det bättre. Det som sker inom dess ram är bara en hopplös dans i det dåliga samvetets och gärningarnas ekorrhjul. Så är människans egen väg dödsdömd. Men Guds exklusiva frälsningsväg

skapar ett helt nytt förhållande till Gud, ett helt nytt liv som präglas av trons glädje över ”av nåd är ni frälsta”.

[^]

3. Guds rikes himmelska karaktär

”Tiden är fullbordad och Guds rike är nära. Omvänd er och tro evangelium” (Mark. 1:15). Så ljöd Jesu predikan när han började sin verksamhet. Många lystrade till ordet ”rike” och såg framför sig en jordisk, politisk Messias, som skulle kasta ut romarna och göra den judiska staten till en mäktig stat av fred och välfärd.

När Jesus gjorde brödundret som mättade de femtusen ville det hänförda folket dra iväg med honom och med våld göra honom till konung (Joh. 6:14 ff.). Men Jesus drog sig undan.

Vi finner i evangelierna att Jesus konsekvent från början till slut avvisar alla tankar på att skapa ett jordiskt rike. Han avböjer all revolutionär och politisk aktivitet, och vill inte ens uppträda som skiljedomare i en vanlig arvstvist (Luk. 12:14). Hans uppgift var inte att tränga in på överhetens område, stifta samhällslagar eller verka för politisk och social rättvisa, hur angeläget detta än kunde vara. ”Mitt rike är inte av denna världen” säger Jesus lugnt och bestämt inför Pilatus (Joh. 18:36). Hans rike var ett andligt rike, som handlade om hjärtats omvändelse, om tro på en frälsning som skulle fullbordas inte här på jorden, utan i den himmelska världen. Och sådant är hans rike även i dag. Man behöver inte läsa mycket i Nya Testamentet för att se att riket inte är av jordiskt, utan av himmelsk karaktär.

Detta var en stötesten för judarna. När han lät brödundret få en djupare andlig syftning genom att tala om sig själv som ”livets bröd” och om nödvändigheten av att genom tron äta av detta bröd för att få evigt liv, då utbrast många: ”Detta är ett hårt tal. Vem står ut med att höra honom?” (Joh. 6:60).

Det himmelska riket är än i dag en stor stötesten för det

mänskliga sinnet. Världen i sin visdom vill veta av Jesus och kristendomen endast i den mån det kan ge påtagliga jordiska fördelar här och nu. Kan kyrkan hjälpa till att lindra nöd, ge fattiga mat för dagen, skapa rättvisa förhållanden på jorden, verka för nedrustning och fred osv., då är den berättigad, annars inte. Världen känner bara den lycka som ger skydd mot olyckor och plågor eller ger konkreta, jordiska fördelar som tillfredsställer existentiella behov. Det var besvikelsen över att Jesus inte erbjöd ett sådant lyckorike som gjorde att nästan alla övergav honom, när han började tala om att inte söka den mat som tar slut, utan den mat som varar och har med sig evigt liv (Joh. 6:27).

Luther talade ofta om rikets fördoldhet här på jorden. Det är gömt under motsägelser, svaghet och elände och ser ringa och obetydligt ut i människors ögon. Ändå rymmer det livet som är starkare än döden och djävulen, och som en gång skall triumfera och stråla i uppståndelsens härlighet. När alla jordiska riken är grus och aska finns det ett rike som består i all evighet: riket där Jesus är konung.

”Guds rike kommer inte så att man kan se det med ögonen” säger Jesus till dem som frågar efter ett synligt, jordiskt lyckorike (Luk. 17:20). Rikets inre härlighet motsvaras inte av någon yttre sådan. Därför lever Guds barn sitt liv här på jorden mitt i olyckor, jämmer och nöd av olika slag. De vet att de drabbas av sjukdomar, motgångar och lidanden som alla andra, ja, t.o.m. värre än alla andra, eftersom de också får lida hån, förakt och förföljelse för sin tros skull. ”I världen lider ni betryck” säger Jesus, ”Men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen” (Joh. 16:33). De kristna har Guds frid medan det onda ännu är kvar. De är rättfärdiga, fast de känner sin synd mycket påtagligt. De har befrielse från döden, och ändå måste de dö. Men de vet, att de skall leva om de än dör (Joh. 11:25). Hela det kristna livet på jorden i Guds rike är ett liv i tro på löften som ännu inte är uppfyllda. Gud uppehåller sitt rike genom trons och hoppets ögon som ser fram mot livet i Faderns boningar, där Jesus själv har berett dem rum och väntar på dem (Joh. 14:3).

Detta kan världen inte fatta och förstå. Den förstår bara det som kan ses. Föraktfullt talas det därför om att kristendomen har hindrat människor att resa sig ur fattigdom och förtryck genom att trösta dem med att de skall få det bättre i en annan värld. Kyrkan skall vara samhällstillvänd och ägna sig åt omsorgsfrågor, menar många.

Visst skall kristna hjälpa sin nästa och verka för rättvisa och goda förhållanden i världen. Den kristna tron leder inte till passivitet och likgiltighet för världens nöd, utan tvärtom till aktivitet och engagemang för dem som har det svårt, vilket historien ger många lysande exempel på. Men vad kyrkorna i dag ofta glömmer är att socialt och politiskt engagemang *inte* bygger Guds rike på jorden. Det bygger i stället samhällen.

Guds rike är inte av denna världen. Det är en verklig stötesten och därmed också en frestelse för kyrkan att byta ut det andliga brödet som frälsar mot det som inte frälsar, men som världen vill ha. Jesus själv frestades i öknen av djävulen på olika sätt att svika sin uppgift att gå korsets väg och i stället koncentrera sig på det materiella livet: jordiskt bröd, olycksfallsskydd och rikedom. Med Skriftens ord i sin mun mötte han frestelsen med ett trefaldigt rungande nej (Matt. 4:1 ff.).

Vi ser i dag hur tonvikten i kyrkornas verksamhet förskjuts mot det synliga och jordiska. Talet om synd och nåd, ånger och tro, himmel och helvete tystnar till förmån för, som man menar, mer handfasta realiteter. Denna dröm om det jordiska riket finns inte bara hos liberala kyrkomän, utan även hos konservativa kristna grupper med starkt intresse för staten Israel, väntan på massomvändelse av judar, templets återuppbyggnad och Kristi återvändande till jorden för att upprätta ett jordiskt tusenårsrike.

Stötestenen blir även här en hörnsten för den som tror – en trygg och bärande klippa i livets stormar. Gud håller alltid sina löften. Därför skall vi inte låta oss förledas av köttets religion och falska drömmar, utan lyssna till aposteln när han säger:

Om ni alltså är uppståndna med Kristus, så sök det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, ha ert sinne vänt till det som är därovan, inte till det som är på jorden. Ty ni har dött, och ert liv är fördolt med Kristus i Gud. (Kol. 3:1-3)

S Bergman

Kommentaren

[Lutheranen 3/1990]

Spädbarnen och Guds rike

En brevfråga till frågespalten i pingströrelsens veckotidning "Evangelii Härold" nr 17/90 lyder: "Hur går det för små spädbarn som dör i denna tidiga ålder – går de förlorade för evigt på grund av arvsynden?"

Pastor Olle Sandstedt, som besvarar frågan, medger glädjande nog arvsyndens realitet. Han skriver att det är sant att barnen "föds in i ett fallet människosläkte, som är under fördömelse – Adams synd fortlever i hans efterkommande". Detta är i överensstämmelse med Bibeln. Paulus skriver: "Genom en enda människa har synden kommit in i världen och genom synden döden; och så har döden kommit över alla människor, eftersom de alla har syndat" (Rom. 5:12). Och till "alla människor" som har syndat hör också spädbarnen, ty också de kan dö.

Tyvärr har dock pastor Sandstedt inte förstått att barnen – liksom alla andra som är utanför Guds rike – måste *ta emot* frälsning för att bli frälsta. Han skriver att för dem som dör i spädbarnsålder gäller Jesu försoning på korset "utan vidare åtgärder". Men så lär inte Skriften: "Om en människa inte blir född på nytt kan hon inte se Guds rike" (Joh. 3:3). Skriften lär lika klart att dopet frälser och föder på nytt (Tit. 3:5). Spädbarnen tillhör alltså av sig själva djävulens rike, men genom dopet föds de på nytt och blir medlemmar i Guds rike.

Hur får då Sandstedt det att gå ihop att barnen är syndiga,

men att de inte fördenskull behöver ta emot frälsning för att bli frälsta? Jo, han menar att ett ”omedvetet spädbarn” inte kan ”göras ansvarig för andras synder”. Här ser man plötsligt en försvagning i synen på arvsynden: den är egentligen inte något eget ont som man kan ställas till ansvar för. Är det bara verksynder som sker med fri vilja som kräver omvändelse? Mot detta kan vi bara ställa Skriftens egen undervisning: Genom Adams synd har synden, döden och även fördömsen – ja, det står faktiskt ”fördömsen” – kommit över *alla* människor (Rom. 5:12, 15-17) – även över de små spädbarnen. Instinktivt tycke vi kanske det är hemskt. Och det är precis vad det är!

Men i kraft av dopet renas vi från alla synder, både medvetna och omedvetna, såväl arvsynd som synder i tankar, ord och gärningar. Alla, små som stora, måste genom tron ta emot dopets stora gåva som är Guds frälsande godhet och kärlek till oss genom Jesus Kristus. I Bibeln finns ingen frälsning utan ett personligt mottagande. Jesus sade: ”Den som icke tar emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin” (Mark. 10:15).

J.F.

[^]

